

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψόραν ἡμῶν ὠφελείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γά-
ναι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδηότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 33, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουνίου 1924

Ἔτος 46ον.—Ἀριθ. 23

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

—Ὅχι, ταγματάρχα μου, ἀλλοιῶς
θάρχόταν ἐξάπαντος νὰ μὲ ἴδῃ.

—Εἶναι ἀκόμη στὸ μοναστήρι;

—Δὲν πιστεύω. Τὴν τελευταία φορὰ
πού τὴν εἶδα, ἔλεγε πὼς θάφευγε μακριά.

—Ἐξω ἀπ' τὴ Γαλλία;

—Ἔτσι θαρρῶ. Μὰ ἡ ἡγουμένη φύ-
λαγε τὴν τελευταία στιγμὴ πού θά-
φευγε, νὰ τῆς πῇ πού θὰ πῆγαινε.
Δὲν ἔχω γράμμα της ἀκόμα.

—Καλύτερα νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ ὅτι
σε συμβαίνει, εἶπε ὁ ἀξιωματικός.
Ἐλα τώρα, πές μου τα ὅλα. Μὴ μοῦ
κρύβεις τίποτα, γιὰ νὰ μπορέσω αὐριο
νὰ σὲ ὑπερασπίσω καλύτερα.

Κάθισε στὸ στενὸ κελλί, δίπλα στὸ
παιδί, πού ἡ ἀνάμνηση τῆς Λούσης τῶ-
κανε πιδ ἀγαπητό, κι' ἀκουσε ὅλη τὴν
ἐξομολόγησή του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλοι μ' ἐκπληξῆ εἶ-
δαν τὸν ταγματάρχη Καρδινιὰκ νὰ κά-
θεται στὴν ἔδρα τοῦ ὑπερασπιστῆ. Οἱ
παλιοὶ συνάδελφοι τῆς 3ης Ἰλῆς ἤλθαν
νὰ τοῦ σφίξουν τὸ χέρι μὲ συγκίνηση.

Ἡ συμπάθεια τοῦ ἀκροατηρίου αὐ-
ξήσε, ὅταν διαδόθηκε ὅτι ὁ Καρδινιὰκ
εἶχε ἀπαρνηθῇ τὴ διοίκηση τοῦ σώ-
ματός του καὶ τὴς πιθανότητες προδι-
ασμοῦ πού θάχε στὴν ἐκστρατεία, γιὰ
νὰ μὴ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ παιδί πούχε
σώσει στὴν πολιορκία τῆς Κοστάντης.

Ἐνα πρόσταγμα: Παρουσιάστε ἄρμ!
ἀντήχησε.

Ἡ φρουρὰ παρουσίασε ὅπλα καὶ
μέσα σ' ἐπιβλητικὴ σιωπὴ, παρουσιά-
στηκαν τὰ μέλη τοῦ Στρατοδικείου.
Ἦταν ἑπτὰ: ἕνας συνταγματάρχης,
πρόεδρος, δύο ἱλαρχοί, δύο λοχαγοί,
ἕνας ὑπολοχαγός, ἕνας ἀνθυπασπιστὴς
κι' ἕνας ὑπαξιωματικός.

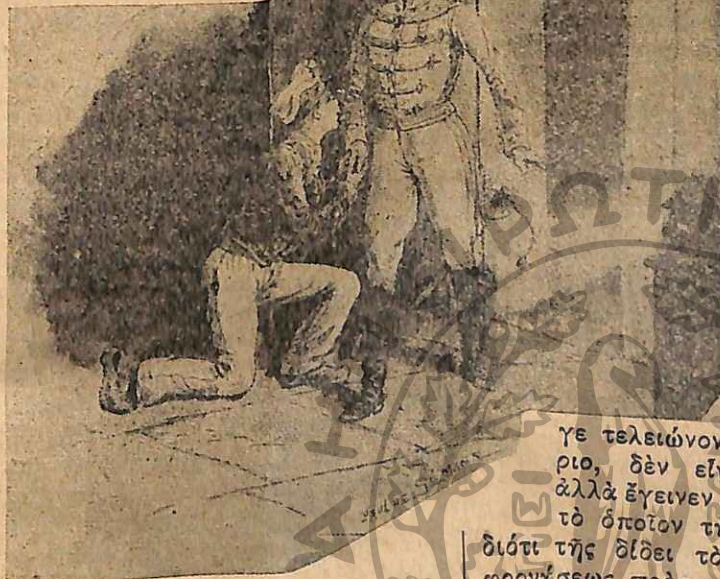
Κάτω ἀπ' τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ,

πού τὸ μαρτύριό του ὑπενθυμίζει πάντα
στὰ ἐπίγεια δικαστήρια τὴν ἔννοια τῆς
δικαιοσύνης, τὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου
ἔμειναν ἀκίνητα. Ὑστερὰ ὁ πρόεδρος
ἐβγαλε τὸ καπέλλο του κι' ὅλοι τὸν μι-
μήθηκαν καὶ ἀθήσαν. Ὁ πρόεδρος τότε
ἐκήρυξε τὴν ἐναρξὴ τῆς συνεδρίασης
καὶ πρόσταξε:

—Φέρτε τὸν κατηγορούμενο!

Ὁ Πέτρος Μπερτινὺ, ἀνάμεσα
σὲ δύο θωρακοφόρους μὲ γυμνὸ τὸ
ξίφος, μπήκε στὴν αἴθουσα. Ἐρ-
ριξ' ἕνα βλέμμα εὐγνωμοσύνης
στὸν Ἐρρίκο καὶ μὲ κάποιον θάρ-
ρος, γιὰτὶ ἔνοιωθε κον-
τά του τὸν προστάτη
του, προχώρησε πρὸς
τὸ δικαστήριον.

Ἄκουσε τὴ διατα-
γὴ τῆς παραπομπῆς,

«Ἐπεσε γονατιστὸς μπροστὰ στὸν Καρδινιὰκ...»
(Σελ. 211, στ. α'.)

πού τὴ διάβασε ὁ γραμματέας, ἀπάν-
τησε σύντομα στὴς ἐρωτήσεις τοῦ προ-
έδρου γιὰ τ' ὄνομα, ἐπώνυμο, ἡλικία,
βαθμὸ καὶ τόπο γεννήσεως. Ὑστερὰ
ὁ πρόεδρος εἶπε:

—Διαβάστε τὸ κατηγορητήριο!

Τὸ κατηγορητήριο ἦταν σύντομο καὶ
ξάστερο. Ἐλεγε ὅτι ὁ ἀνθυπασπιστὴς
Δελισὺ ἔδωσε στὸ δεκανέα Μπερτινὺ
μιά ὑπηρεσιακὴ διαταγὴ κι' ὅτι ὁ τε-
λευταῖος αὐτός, ἐκτελώντας τὴ διαταγὴ,
ἔκαμ' ἕνα μορφασμό. Ὁ ἀνθυπασπι-
στὴς τοῦ εἶπε ὅτι γιὰ τὴν ἀντιπειθα-
ρχικὴ αὐτὴ στάση του θὰ τὸν τιμωρήσει.

Τότε ἐκεῖνος στά-
θηκε ἀπειλητικὸς
μπρὸς στὸν ἀνώ-
τερό του. Ὁ Δε-
λισὺ τοῦ παρατή-
ρησε ὅτι μ' αὐτὸν
τὸν τρόπο ποτὲ δὲ
θὰ γινόταν λοχίας
κι' ὅτι στὰ τελευ-
ταῖα θὰ τοῦ ξύλω-
ναν καὶ τὸ γαλόνι
τοῦ δεκανέα. Τότε
ὁ Μπερτινὺ ὤρμη-
σε σὰν ἄγριο θη-
ρίο πᾶν στὸν ἀνώ-
τερό του καὶ τὸν
χτύπησε στὸ πρό-
σωπο. Χρειάστηκε
νὰ τρέξουν οἱ ἄν-
δρες τῆς φρουρᾶς,
γιὰ νὰ γλυτώσουν
τὸν ἀνθυπασπιστὴ
ἀπ' τὰ χέρια τοῦ
Μπερτινὺ, πού ἦ-
ταν τρελὸς ἀπ' τὸ
θυμὸ του.

«Ἡ πράξις, ἔλε-
γε τελειώνοντας τὸ κατηγορητή-
ριο, δὲν εἶναι προμελετημένη,
ἀλλὰ ἐγένετο ἐν ὑπηρεσίᾳ, πράγμα
τὸ ὁποῖον τὴν κάμνει σοβαρὰν,
διότι τῆς δίδει τὸν χαρακτήρα περι-
φρονήσεως πρὸς τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν
στρατιωτικὴν πειθαρχίαν. Ἡ πράξις προ-
βλέπεται ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 223 τοῦ Στρα-
τιωτικοῦ Κώδικος, ὅπερ ἔχει ὡς ἑξῆς:

»Βιαιοπραγίαι κατ' ἀνώτερου γενό-
μεναι ἐν ὑπηρεσίᾳ, τιμωροῦνται μὲ τὴν
ποινὴν τοῦ θανάτου.»

Ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα, ἕνα
ρίγος πέρασε ἀπ' τὴν αἴθουσα. Μύγα
νὰ πετοῦσε θ' ἀκουγόταν καὶ μπροστὰ

στά μάτια των στρατιωτών που άκουγαν, πέρασε ή όπτασία ενός τουφεκισκού...

Κατά τὰ φαινόμενα, τίποτα δὲν θὰ μπορούσε νὰ σώσει τὸν Πέτρο Μπερτινύ, γιατί ἡ πράξη του ἦταν ἐκεῖ, φανερή, οἱ μάρτυρες θὰ τὴν ἐπιβεβαίω- ναν κι' ὁ κατηγορούμενος δὲν εἶχε στὸ νοῦ του νὰ τὴν ἀρνήθῃ. Ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεπε ἐπιείκεια.

— Ἀκούσατε τὴν κατηγορία. Τί ἀπο- λογεῖσθε; ρώτησε ὁ πρόεδρος σοβαρός.

Ὁ Πέτρος κούνησε θλιβερὰ τὸ κε- φάλι καὶ γύρισε πρὸς τὸν ταγματάρχη Καρδινιάκ. Τί ν' ἀπολογηθῇ; Μετα- νοοῦσε πικρά! Τοῦ ἀνάψε τὸ αἶμα, ἐπειδὴ τὸ νὰ χάσῃ τὰ γαλόνια του ἦταν τὸ χειρότερο πρᾶγμα γι' αὐτὸν στὸν κόσμος, καὶ τρελλὸς ἀπ' τὸ θυμὸ του, χτύπησε τὸν ἀνθυπασιιστὴ.

— Ἐχετε νὰ προσθέσετε ἄλλο; ρώ- τησε πάλι ὁ πρόεδρος.

— Ὁχι, συνταγματάρχα μου, ἀπάν- τησε ὁ Πέτρος.

Ἔτσι τὸ ἔγκλημα παρουσιαζόταν χωρὶς ἐλαφρυντικὴ περίπτωση, γιατί σὲ τέτοιου εἶδους πράξεις ἡ ὀργὴ καὶ ἡ παραφορά δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ ἐλαφρύνουν τὴ θέση τοῦ κατηγορουμένου.

Ἦρθε ἡ σειρά τῶν μαρτύρων. Πρῶτα φώναξαν τὸν Δελισύ.

Ἐρρίξε κι' αὐτὸς ἓνα βλέμμα στὸν Καρδινιάκ. Ὑστερα ἄρχισε τὴν κατά- θεσή του καὶ σὲ λίγο βαθεῖα συγκί- νηση κυρίευσε τὸ ἀκροατήριον.

Γιατὶ ὁ μάρτυς, πρὶν φθάσει στὴν ἀφήγηση τῆς πράξης, ἐξιστόρησε ὅλα ὅσα εἶχαν μεσολαβήσει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κατηγορουμένου. Διηγῆθηκε τὰ σχολικὰ ἐπεισόδια τοῦ Πρυτανείου κι' ὁμολόγησε ὅτι, μὴ κι' ὁ Πέτρος βρισκόταν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, ζη- τοῦσε εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῇ.

— Ὁρκίστηκα νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, εἶπε ὑψώνοντας τὸ χέρι πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένο. Ὅσο σκληρὴ κι' ἂν εἶναι γιὰ μένα, θὰ τὴν πῶ. Ἴσως ἔτσι θὰ σώσω ἓναν ἄνθρωπο. Ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ Μπερτινύ, ἅμα θὰ γινόταν λο- χίας, θὰ ἔφευγε γιὰ τὴ στρατιὰ τῆς Ἀνατολῆς, ζήτησα. Εἶχα ζητήσει νὰ πᾶω καὶ γὼ στὴ στρατιὰ αὐτή, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσα. Μὲ κυρίευσε ὁ φθό- νος κι' ἔβαλα πείσμα νὰ μὴν πάρῃ αὐ- τὸς τὸ γαλόνι τοῦ λοχία. Ἦξερα τὸν ὀρ- μητικὸ χαρακτήρα του. Ἐνα σωρὸ φορές τὸν ἔφερνα στὴν ἀνάγκη νὰ μοῦ αὐθαδιάσῃ ἢ νὰ φανῇ ἀντιπειθαρχικός, μὰ ἄλλες τόσες φορές τὸν ἔδλεπα νὰ συγκρατῇ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ κατα- πίνῃ τὰ λόγια του, γιὰ νὰ μὴ κατα- στρέψῃ τίς ἐλπίδες του γιὰ τὸ μέλλον. Εἶχα πεισμώσει γι' αὐτὸ καὶ τὸ πρῶτ' τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης, χωρὶς νὰ ξέρω καὶ γὼ τί ἔκανα, διάβασα ψευτικὰ τὴν ἡμερησία διαταγὴ καὶ τοῦ ἐπέδωκα

μὴν ἀγγαρεῖα ποὺ δὲν ἦταν δική του. Ἀμέσως ἐκεῖνος θέλησε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι δὲν ἦταν ἡ σειρά του γιὰ τὴν ἀγγαρεῖα. Τοῦκλεισα ἀμέσως τὸ στόμα καὶ τὸν τιμώρησα γιατί ἀντι- μίλησε. Μὰ εἶδα ὅτι σῶπασε καὶ δὲ θὰ προχωροῦσε. Γιατὸ πρόσθεσα μὲ μοχ- θερὸ γέλιο ὅτι αὐτὴ ἡ ποινὴ, μαζί μὲ τὴ σχετικὴ ἀναφορά ποὺ θάκανα, θὰ τὸν ἐμπόδιζε γιὰ πολὺν καιρὸ νὰ γίνῃ ὑπαξιωματικός καὶ νὰ μετατεθῇ στοὺς «κυνήγους» τῆς Ἀφρικῆς.

— Ὡστε αὐτὸ ζητᾶς νὰ καταφέρῃς τόσον καιρὸ; μοῦ εἶπε ἀγριεμένος.

Ἐγὼ γέλασα καὶ πάλι καὶ τότε αὐτὸς χύθηκε ἀπάνω μου...

Ἐδῶ ὁ Δελισύ σταμάτησε. Εἶχε λα- χανιάσει καὶ σταγόνες ἰδρώτα ἔτρεχαν στὰ μνηνίγιά του. Μὰ εἶχε ὀρκιστῇ νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια.

— Δέω λοιπόν, συνταγματάρχα μου, ὅτι ὁ ἐνοχὸς ἐδῶ εἶμαι μόνον ἐγώ, ἐξακολούθησε, κοιτάζοντας πάλι τὸν Καρδινιάκ. Ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ, συ- χάθηκα τὸν ἑαυτό μου, γιατί ἓνας ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς μου μοῦ ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ μ' ἔκανε νὰ νοιώσω τι ἄσχημη ποὺ ἦταν ἡ διαγωγή μου. Ἐμένα κάμετέ με ὅ, τι θέλετε, μὰ συγ- χωρῆστε τὸν Μπερτινύ. Δὲν εἶν' ἐνοχὸς!

Πρὶν τελειώσει καλὰ - καλὰ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ κατάθεσή του, ὁ ταγματάρχης Καρδινιάκ σηκώθηκε γοργὰ ἀπ' τὴ θέση του, τὸν πλησίασε καὶ τοῦσφιξε τὸ χέρι.

— Κύριε πρόεδρε, εἶπε γυρίζοντας πρὸς τὸ Δικαστήριον, συγχωρῆστε μοῦ αὐτὴ τὴν παράτυπη ἐκδήλωσή. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔκαμε μὴ γενναία χειρονομία: διόρθωσε τὸ σφάλμα του. Ὅσα θὰ ἔλεγα ὡς συνήγορος, τὰ εἶπε ὅλα μόνος του. Εἶν' ὅλη ἡ ἀλήθεια.

— Σὰς συγχωρῶ, ταγματάρχα, εἶπε ὁ πρόεδρος, ποὺ μ' ὅλο τὸ αὐστηρὸ ἐξωτερικόν του, μόλις συγκρατοῦσε τὴ συγκίνησή του, καὶ σὰς συγχάρω γιατί ἡ ἐπιρροή σας κατόρθωσε νὰ γεννήσῃ τέτοιαν ὁμολογία.

Οἱ ἄλλοι μάρτυρες ἐξετάστηκαν μό- νον γιὰ τὸν τύπο. Ἀγωνία εἶχε κυ- ρεύσει ὅλο τὸ ἀκροατήριον. Ὅλοι ἐμει- ναν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ὅταν, εἶδαν, μετὰ τὸ τέλος τῶν μαρτυρικῶν κατα- θέσεων, τὸν Πέτρο νὰ πέφτῃ στὴν ἀγκα- λιά τοῦ χθεσινοῦ ἐχθροῦ του.

— Συχώρεσέ με, Πέτρο! εἶπε ὁ Δε- λισύ.

— Σὲ συγχωρῶ μ' ὅλη μου τὴν καρ- δια, εἶπε ὁ ἀδελφὸς τῆς Δούσης. Αὐτὸ ποὺ ἔκαμες εἶναι μὴ γενναία πράξη!

Μερικοὶ στρατιῶτες ἔδωκαν τὰ μαν- τήλια τοὺς νὰ σκουπίσουν τὰ μάτια τοὺς. Κάτι γυναῖκες, ποὺ παρακολου- θοῦσαν τὴ δικὴ ἀπὸ περιέργεια, ἔχυ- σαν ἄφθονα δάκρυα.

Ἡ ἀγόρευση ὕστερα τοῦ Κυβερνητι-

κοῦ Ἐπιτρόπου (1) ἦταν πολὺ σύντομη.

«— Κύριε πρόεδρε, κύριοι δικασταί! εἶπε. Ὑστερα ἀπ' τὸ συγκινητικὸ κι' ἀπροσδόκητο θέαμα ποὺ εἶδαμε, ἂν ἤθελα νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν μου μόνο τὸ ἄρθρο τοῦ κώδικος καὶ νὰ φανῶ ὁ ἄκαμ- πτος ἀντιπρόσωπος τοῦ Νόμου, θὰ προ- σέχρουν στὰ εὐγενῆ αἰσθήματα ποὺ μᾶς πλημμυρίζουν ὅλους αὐτὴ τὴν στιγμὴ καὶ θὰ παρεξηγοῦσα τὸ πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης. Ἡ γνώμη μου λοιπόν εἶναι ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἐνο- χος διὰ «βιαιοπραγίας κατ' ἀνωτέρου».

Ἀλλὰ ἡ πράξις δὲν ἔγινε ἐν ὑπηρεσίᾳ, γιατί οἱ ἀφορμές τῆς εἶναι ἀπώτερες. «Βιαιοπραγία κατ' ἀνωτέρου» ἐκτὸς ὑπηρεσίας τιμωροῦνται ἀπ' τὸ δεύτερο ἐδάφιο τοῦ ἀρθροῦ 223 μὲ καταναγκασ- τικά ἔργα πέντε ἔως δέκα ἐτῶν. Μὰ ἐγὼ δὲ ζητῶ εἴτε αὐτὴ τὴν ποινὴ. Ἀφίνεμαι στὴν κρίση τοῦ δικαστηρίου σας!»

Ὅλο τὸ ἀκροατήριον ξέσπασε σὲ ζωντὰ χειροκροτήματα. Ἐνοιωθὰν ὅλοι κάτι σὰν ἀνακούφιση. Μὰ ἔγινε πάλι σιωπὴ, ὅταν σηκώθηκε ὁ ταγματάρχης Καρδινιάκ. Ὅπως εἶχε πεῖ, δὲ θὰ συγ- χοροῦσε γιὰ τὸν Πέτρο Μπερτινύ. Συ- νέδῃ ὅμως τότε τὸ περίεργον: ἓνας συνή- γορος νὰ ὑπερασπίζεται ὄχι τὸν κατη- γορούμενον, ἀλλὰ τὸν κυριότερον μάρ- τυρα τῆς κατηγορίας.

Ἀφοῦ ζήτησε γιὰ τὸ Δελισύ τὴν ἐπιείκεια τοῦ Συνταγματάρχου του, γιατί αὐτὸς δὲ μπορούσε νὰ δικασθῇ, πρόσθεσε αὐτὰ τὰ λόγια, μέσα σὲ θρησκευτικὴ σιωπὴ:

«— Κύριοι Στρατοδίκαι, ἐπιτρέψετε μοῦ νὰ προσθέσω μὴ τελευταία παρά- κλησή μου. Ἐχετε ἐμπρὸς σας δύο ἀνθρώπους ποὺ ἔπεσαν σὲ βαρεῖα πα- ρησιώματα. Πρέπει νὰ ἐξαγνισθοῦν. Ὁ στρατιωτικὸς δὲν ἐξαγνίζεται παρὰ μόνο στὴ φωτιὰ τῆς μάχης... Ἡ Πατρίδα μας ἀρχίζει ἓναν πόλεμον, ποὺ ὅλα τὸν προμηνοῦν μεγάλο κι' ἐνδοξον. Στείλετε αὐτοὺς τοὺς δύο στρα- τιωτικούς, ποὺ μέσα σ' αὐτὸ τὸ Ναὸ τῆς δικαιοσύνης ἔγιναν σήμερον φίλοι γιὰ ὅλη τὴν ζωὴ, στὴ Στρατιὰ τῆς Ἀνατολῆς. Τὰ γαλόνια ποὺ θὰ χάσουν, θὰ τὰ ξαναπάρουν μὲ τὸ σπαθί τους. Κι' ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτή, ποὺ παρὰ λίγο νὰ τιμωρῶνται τὸν ἓναν μὲ μὴ καταδίκη καὶ νὰ καταδικασθῇ τὸν ἄλλον σὲ αἰώνια τύψη, δὲν θὰ μένει παρὰ μόνο ἡ ἀνάμνηση τῆς ἐπιεικειᾶς σας καὶ τῆς ἐπανόδου στοὺς καθήκον!»

Τὰ δάκρυα ποὺ ἔτρεχαν ἀπ' τὰ μά-τια τοῦ Πέτρου Μπερτινύ, μαρτυροῦσαν ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἔσωζε τὸ παιδί τῆς Κοστάντης γιὰ μὴ δεύτερη φορά: τῶφεν' ἐπὶ τέλους στὸν ἴσιο δρόμον τοῦ καθήκοντος.

(1) Τοῦ Εἰσαγγελέως, νὰ ποῦμε, τῶν Στρα- τιωτικῶν δικαστηρίων.

Κι' ἔτσι, σ' ἕξη ἐβδομάδες, ὁ Δελισύ, μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ δεκανέα, τώρα πιά, κι' ὁ Πέτρος Μπερτινύ, ἀπλὸς ἱππέας στὸ Ἀφρικανικὸ ἱππικόν, ἐπιβιβαζόνταν στὴν ἀτμοκίνητη φρεγάτα «Χριστόφο- ρος Κολόμβος» καὶ σαλπάριζαν γιὰ τὴν Καλλιπὸλη.

Ἦταν κι' οἱ δύο τοὺς ὅλο χαρά, γιατί θὰ ξανάρχιζαν μὴ καινούργια ἐν- τιμὴ ζωὴ καὶ θὰ στερέωναν μέσα στοὺς καπνοὺς τῶν μαχῶν μὴ φίλια ποὺ γεν- νήθηκε σὲ τόσο σκληρὲς συνθήκες.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἐρρίκο, ταξίδευε κι' αὐτὸς μὲ τὸ «Χριστόφορος Κολόμβος», ὡς ὑπασιότης τοῦ συνταγματάρχου Τρουσύ ποὺ εἶχε διορισθῇ πρῶτος ἐπι- τελὴς τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ πῆγαινε νὰ βρῇ τὸν ἀρχηγό του. Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ συνταγματάρχης Τρουσύ, ποὺ στρα- τηγὸς ἀργότερα, εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐν- τολὴ τῆς κυβερνήσεως στὴν πολιορκία τοῦ Παρισιῦ ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς στὰ 1870. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ, ποὺ ἂν καὶ τόσο βαρεῖα, τὴ δέχτηκε ἀπὸ φιλοπα- τρία, τὸν στόλισε μομφὲς καὶ βρισιές ποὺ τόσο ἀφθονες τίς ἔχουν οἱ νικημέ- νοι λαοὶ κατὰ τῶν ἀρχηγῶν τους.

Ὁ «Χριστόφορος Κολόμβος» ἔφθασε στὴν Καλλιπὸλη τῶν Ἀδριανελίων, στίς 26 Μαΐου. Στὸ ταξίδι αὐτό, ὁ Πέ-τρος ἐθαύμασε τὴν ἀτμοκίνητη μηχανὴ ποὺ ἐπέτρεπε στὸ πλοῖο νὰ πλέῃ ἐνάν- τια στὸν ἀέρα καὶ νὰ μεγαλύνῃ ἔτσι τὴν ταχύτητά του.

Ἡ μηχανὴ αὐτὴ δὲ χρησιμοποιοῦσε ἀκόμη τὸν ἐλίκνα, γιὰ τὸν ὅποιον εἶχ' ἐργαστῇ ὁ Γιάννης Καρδινιάκ. Ἡ τε- λειοποίησις αὐτὴ εἶχε εἰσαχθῇ σὲ πολὺ λίγα βαπτόρια.

Ὁ «Κολόμβος» ἔπλεε μὲ ἀκτινω- τοὺς τροχοὺς κι' ἦταν ἡ τελειοποιημένη ἐφεύρεσις τοῦ Φούλτων, ποὺ παρου- σιάστηκε στὴν ἀρχὴ τοῦ 19ου αἰῶνα καὶ ποὺ ὁ Ναπολέων τὴν ὑποδέχτηκε μὲ περιφρόνηση. Κι' ὅμως ἦταν τὸ σπέρμα μιᾶς τεραστίας ἐφευρέσεως.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΕΣ

Πήγαινα στὸν κύρ-Δάη, τὸ δάσκαλον. Ἡ ἀλφαβήτα μου ἦταν σὰν τὰ λου- λούδια. Θυμᾶμαι τὸ μαγκάλι καὶ τὰ κούτσουρα ποὺ ἔφερνε κάθε χωριατό- παιδο, τότε ποὺ ὁ οὐρανὸς μοιάζει μὴ κάτασπερὴ κυψέλη καὶ ποὺ, στὸν ξύπνο μας, ἀκούμε: «Χιόνισε!»

Θυμᾶμαι τίς χαρὲς ποὺ ἔκανε ἡ ποδιά μου, στίς μέρες τοῦ σωστοῦ κα- λοκαιριοῦ, ὅταν ἔφευγα ἀπ' τὸ σχολεῖον νωρίτερα. Μικροῦτσικος, εἶχα ἀκόμα τοὺς Οὐρανοὺς μέσα στὰ μάτια μου, σὰ μὴ σταλαῖα νερὸ ποὺ βλέπει κανεὶς τὸν καλὸ Θεὸ ἀνάμεσόν της. Ἀνακά-

λυπτα τὴ Γῆ σὲ κάθε μου πατημασίᾳ. Νὰ τὸ νερό, ποὺ δὲν περπατᾶνε νὰ ὁ ἀγέρας, ἡ φωτιὰ, ποὺ δὲν τὰ πιάνουν καὶ νὰ τα ἀκόμα, τόσο ποθητὰ καὶ τόσο ἀπλησίαστα, τὰ ζῶα, ποὺ εἶναι παντοεινὰ τόσο μακριὰ μας, ὅσο εἶν' οἱ Βασιλιάδες ἀπ' τοὺς φτωχοὺς. Ὡ τ' ἀηδόνι! Ὡ, πῶς μ' ἐπὶκράινε, νᾶχη καλύτερα ἀπ' τὴν καρδιά μου μὴ πράσινη τριανταφυλλιά! Καὶ σύ, γυα- λιστερὸ μαμμοῦνι, γιατί δὲν ἀφηνες τὸ δάσος καὶ νάρθη, βουίζοντας πάνω ἀπ' τὰ σκυθρωπὰ τὰ ὀργώματα, πρὸς τὴν ἀποθυμιά τῶν μικρῶν δαχτυλίων μου ποῦταν δρόδροσα;

Θεέ μου! Πᾶνε πιότερο ἀπὸ τριάντα

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΙΔ'.

Ὁ βαρὼνος Μυγχαούζεν, μὴ μέρα ποὺ εἶχε πολὺ κέφι, —μὰ καὶ πότε δὲν εἶχε κέφι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;— διηγῆθηκε στοὺς φίλους του αὐτὸ τὸ παράξενο περιστατικόν:

—Καθὼς ξέρετε, εἶχα μὴ θαυμασιὴ σφεντόνα, ποὺ ἔκανα μ' αὐτὴ πολλὰ κατορθώματα σὰν κι' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κάνει, μὲ τὴ δική του σφεντόνα, κι' ὁ βασι-λιάς Δανιὴλ, τότε ποὺ ἦταν βοσκὸς καὶ τὰ εἶχε βάλει μὲ τὸ γίγαντα Γολιάθ. Ὁ πατέρας μου, ποὺ τὴν εἶχε καὶ τὴ μεταχειριζόταν πρὶν ἀπὸ μένα, ἔκανε μὴ μέρα τὸν περιπαῖόν του στὸ Χάρβικ τῆς Ὀλλανδίας, στὴν ἀκρογιαλιά, μὲ τὴ σφεντόνα στὴν τσέπη.

Ἀξαφνα, μόλις εἶχε κάνει μισὸ μίλλι στὴν ἀμμουδιά, τοῦ οἶχτηκε ἓνα θαλασ-σινὸ ἄλογο, ἀγριεμένο πολὺ καὶ μὲ τὸ σιόμα δλάνοιχτο... Μὴ στιγμὴ ὁ πατέ-ρας μου τᾶχασε. Ἐδῶς ὅμως ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τὴ σφεντόνα του, ὀπισθο-χώρησε καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα, ἔσκυψε γιὰ νὰ πάρῃ μὴ χούφτα χαλίκια,

ἄφθονα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ἀμμουδιᾶς, τᾶβαλε στὴ σφεντόνα του καὶ τᾶροῖξε μὲ τόση δύναμη καὶ μὲ τόση ἐπιτυχία, ὥστε δύο ἀπὸ τὰ χαλίκια ἐκεῖνα βόηκαν τὸ φοβερὸ ζῶον στὰ μάτια καὶ τοῦ τᾶβραλαν, ἀφοῦ χώθηκαν μέσα στίς κόγχες κι' ἔμειναν ἐκεῖ!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ πατέρας μου πήδησε στὴ ράχη τοῦ παραξένου ἐκείνου ἄλογου πού, μαζί μὲ τὰ μάτια του, εἶχε χάσει κι' ὅλη του τὴν ἀγοριότητα. Τοῦ πέρασε καὶ τὴ σφεντόνα στὸ σαγόνι σὰ χαλινάρι. Κι' ἔτσι ἰσθόγγησε κατὰ τὴ θάλασσα.

Τὸ θαλασσινὸ ἄλογο, ἡμερὸ πιά σὰν ἄρνι, περπατοῦσε ἀπάνω στὰ κύματα καὶ σὲ τρεῖς ὧρες, μὲ τὸν πατέρα μου πάντα στὴ ράχη του, ἔφτασε στὴν ἀντι-κρινὴ στεριά, σ' ἓνα διάστημα ὡς τριάντα λεύγες. Ἐκεῖ ἦταν μὴ μεγάλη πόλη. Κι' ὁ διευθυντὴς τοῦ Ξενοδοχείου «Οἱ τρεῖς κόυπες», πληρώσε τοῦ πατέρα μου ἐφτακόσια δονάτια, δηλαδὴ ἐφτάμισον χιλιάδες φράγκα, κι' ἀγόρασε τὸ ἄλογο ἐκεῖνο μὲ τὰ πέτρινα μάτια, ποὺ τὸ εἶχε ὕστερα στοὺς ξένους καὶ στοὺς ντό-πιους μὲ πληρωμὴ κι' ἔτσι ἔκαμε τὴν τύχη του.

Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε πῶς τέτοιο θαλασσινὸ ἄλογο δὲν ματαστάθηκε ποτέ! Ἐκεῖνα ποὺ ὀνομάζονται ἔτσι, ἄλογα τῆς θάλασσας ἢ ἱπποκάμπες, εἶναι μικρά, παράξενα ζῶακια, ὅπως διόλου ἄβλαβα. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἀπάντησε ὁ πατέρας μου, ἦταν μεγάλο κι' ἄγριο σὰν ἄλογο ἀληθινόν. Σήμερον βρίσκεται βαλσαμωμένο σ' ἓνα Μουσεῖον τῆς Ὀλλανδίας.

(Ἀκολουθεῖ)

Η-ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑ μέρα, — θάνατι τώ-
ρα δυό μήνες, — ἐκεῖ
στὸ περβολάκι τῆς
Βουλῆς, λίγο πιὸ
κάτω ἀπ' τὴν Βιβλιο-
θήκη ἔπου πήγαινα,
ἀνταμώθηκα μὲ τὸν
Πολέμη, ποὺ κατέβαινε ἀπ' τὸ ἀντι-
κρινὸ γράφειο τῆς «Ἑστίας». Εἶχαμε
νὰ ἰδωθοῦμε καιρὸ. Σταματήσαμε μὲ
χαρὰ κάτω ἀπ' τὸν ἀνοιξιάντικο ἥλιο
καὶ μιλήσαμε κάμποσο. Πρωτῶτα μὲ
ἕνα τὸν ἄλλον τί κάνει, τί γράφει, τί
ἐτοιμάζει. Εἶπαμε καὶ γιὰ τὸ Πολυτε-
χνεῖο, ὅπου ὁ ποιητὴς ἦταν γραμματέας
τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν, καὶ
γιὰ τὴ μεγάλη μου κόρη ποὺ σπουδά-
ζει ἐκεῖ ζωγραφικῇ. Χωριστήκαμε μὲ
μια θερμὴ χειραψία. Κι' ἀπὸ τότε...
δὲν ξαναἰδωθήκαμε. Ἦταν — ποιὸς θὰ
μᾶς τῶλεγε! — ἡ τελευταία φορά...

Ἰδέστε τώρα τί σύμπτωση: Τὴν προ-
περασμένη Τετάρτη, τὸ πρωῒ, τὴν ἴδια
ῥα, στὸ ἴδιο ἀκριβὲς μέρος, ἀπάντησα
τὸν γηραιὸ φίλο μου Μπάμπη Ἀννίνο,
ποὺ κατέβαινε κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν «Ἑστία»,
κλαίγοντας σὰν παιδί.

— Πάει κι' ὁ Πολέμης! μοῦ κάνει.
Ἔνας ἕνας πᾶμε!...

— Πέθανε ὁ Πολέμης; Ἰπότε; ἀπὸ τί;
— Νά, τώρα δά!... Ἀπὸ γρίππη, σὲ
πέντε μέρες...

Καὶ κλαίγοντας πάντα, ὁ Ἀννίνος
μᾶφησε κεῖ, φαντάζεστε πιά πόσο σα-
στισμένο καὶ λυπημένο... Ἀμέσως ξα-
ναεῖδα μπροστά μου τὸν ποιητὴ, ὅπως
τὸν εἶχα ἰδῇ, σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, δυὸ
μήνες πρωτότερα, κάτω ἀπ' τὸν ἀνοι-
ξιάντικο ἥλιο, γιὰ τελευταία φορά. Κι'
ἀμέσως ξαναγύρισα σαράντα χρόνια
πίσω, καὶ πάλι τὸν ξαναεῖδα, ὅπως τὸν
εἶχα ἰδῇ γιὰ πρώτη φορά, στὸ γράφειο
τοῦ περιοδικοῦ «Ἐδδομάς» ὅπου γνω-
ριστήκαμε ἀπὸ τὸν κ. Καμπούρογλου,
τὸ διευθυντή, στὰ 1885. Ἐγὼ τότε
ἦμουν παιδί· μὰ κι' Πολέμης δὲν θάταν
παραπάνω ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρονῶ νέος.
Κι' ὅμως! ἡ μορφή του ἡ τότε, ἀπὸ τὴ
μορφή του ὅπως τὴν εἶδα γιὰ τελευ-
ταία φορά, δὲν εἶχαν τόση διαφορὰ.
Γιατὶ καὶ γέρος, ἐξηντάρης πιά κι'
ἀσπρομάλλης, ὁ Πολέμης διατηροῦσε
κάτι τὸ νεανικὸ, τὸ παιδικὸ μπορὸν νὰ πῶ.

Τὰ μάτια του προπάντων, τὰ γαλανὰ
ἐκεῖνα μάτια τᾶνόντατα, τὰ χαρακτη-
ριστικότερα τῆς ὥρας καὶ γλυκειᾶς
του φυσιογνωμίας, — τὰ μάτια ὅπου κα-
θρεφίζονταν ὅλη ἡ ψυχὴ τοῦ τρυφεροῦ
ποιητῆ καὶ τοῦ ἀδολοῦ ἀνθρώπου, τοῦ
ἀγαθοῦ κι' ἀκακοῦ σὰν τὸ παιδί, — ἦταν
πάντα τὰ ἴδια. Ὁ Ἀλφόνσος Ντωντέ,

ὁ περίφημος γάλλος μυθιστοριογράφος,
εἶπε πῶς οἱ ποιητὲς εἶναι ἄντρες ποὺ
διατηροῦν τὰ παιδικὰ τους μάτια. Θά-
λεγε κανεὶς πῶς τὸ εἶπε γιὰ τὸν Πο-
λέμη. Γιατὶ ὁ Πολέμης, ὁ ποιητὴς, ἦταν
πραγματικῶς ὁ ἀνθρώπος ποὺ διατή-
ρησε τὰ παιδικὰ του μάτια σ' ὅλη του
τὴ ζωὴ. Μὰ καὶ τὴν παιδικὴ ψυχὴ ποὺ
καθρέφτιζαν.

Γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1862.
Ἀπὸ μικρὸς ἔδειξε ἐκτακτὴ κλίση στὴν
ποίησι καὶ εἴκοσι μόλις χρονῶν, τὸ
1883, τύπωσε τὴν πρώτη του συλλογὴ
μὲ τὸν τίτλο «Ποιήματα». Πρωτότερα
ὅμως εἶχε ἀρχίσει νὰ δημοσιεύη στί-
χους σὲ περιοδικὰ καὶ σ' ἐφημερίδες,
καὶ πρῶτα-πρῶτα στὴ «Διάπλασι», ὅπου
γιὰ πολλὰ χρόνια συνεργάστηκε, γρά-
φοντας ὡραιότατα παιδικὰ ποιηματά-
κια. Μετὰ τὴ δεύτερη συλλογὴ του,
«Χειμῶνανθοι» (1888), ὁ ἄνθρωπος Ἀθη-
ναίων, ἐκτιμῶντας τὴν ἐπίδοσή του, τὸν
ἔστειλε, γιὰ νὰ μορφωθῇ καλύτερα, στὸ
Παρίσι. Ἐκεῖ ὁ νεαρὸς ποιητὴς ἔμεινε
δυὸ χρόνια καὶ, γυρίζοντας, ἐξακολού-
θησε τὴ λογοτεχνικὴ του ἐργασία χω-
ρὶς καμμιὰ διακοπὴ. Οἱ ποιητικὲς του
συλλογὲς διαδεχόνταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη
τακτικά, κι' ἡ μιὰ ὡραιότερη ἀπὸ τὴν
ἄλλη. Τὰ «Σπασμένα Μάρμαρα», ἡ
πρωτοτελευταία του, τιμήθηκε μὲ τὸ Ἀρι-
στεῖο τῶν Γραμμάτων τοῦ 1917. Ὁ
Πολέμης ἔγραψε καὶ μιὰ σειρά ἐμμέ-
τρων, μονοπράκτων ἢ πολυπράκτων
θεατρικῶν ἔργων, ποὺ πολλὰ παιχτη-
καν μὲ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ δυὸ ἀπ'
αὐτά, — ὁ «Ἀνήλιαχος» καὶ τὸ περ-
σινὸ του «Μιὰ φορά κι' ἕνα καιρὸ»,
— βραβεύθηκαν στὸν Ἀδερῶφειο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, ἀνάμεσα στοὺς
νέους ποιητὲς ποὺ διαδεχόνταν στὴν
Ἀθήνα τὴ γενεὰ τῶν Παράσχων, τρεῖς
ἐξεχώριζαν: Ὁ Παλαμάς, ὁ Δροσίνης
κι' ὁ Πολέμης. Τῆς ἴδιας σχεδὸν ἡλι-
κίας, φίλοι στενοὶ κι' ἀγαπημένοι, φαι-
νόταν στὰ κέντρα πάντα μαζί. Κι' ὁ
κόσμος, ποὺ τοὺς ἤξερε καὶ τοὺς ἐδλεπε
μὲ συμπάθεια, τοὺς εἶχε σὰ μιὰ νέα
Ποιητικὴ Τριάδα, ὁμοούσια κι' ἀχώ-
ριστοι. Πραγματικῶς, γιὰ πολλὸν καιρὸ,
ἡ Τριάδα τοῦ Παλαμά, τοῦ Δροσίνης
καὶ τοῦ Πολέμη διατηρήθηκε τέτοια.
Ἐπειτα χωρίστηκε. Καθένας ἀπ' τοὺς
τρεῖς τράβηξε τὸ δρόμο του χωριστά.
Ὡστόσο, κι' ἀπὸ τότε ἀκόμα, παρου-
σιάζαν ἀντιθέσεις καὶ διαφορὲς: Ὁ
Παλαμάς ἦταν πάντα ὁ «βαθύς» ὁ Δρο-
σίνης ἦταν ὁ «κοψὸς» κι' ὁ Πολέμης ὁ
«γλυκός». Ἔτσι κιόλα ἐξελεγχθήκαν καὶ
προχώρησαν ὥς ἐκεῖ ποὺ μποροῦσαν νὰ
προχωρήσουν: ὁ Παλαμάς μὲ τὴ βε-
βαιότητά του, ποὺ τὸν ἔκανε γιὰ τὸν
κόσμο καὶ σκοτεινὸ ὁ Δροσίνης μὲ τὴν
ἀνυπερβλήτη ἐκείνη ἀμοψότητα καὶ
χάση, ποὺ ἀναπτύχθηκε ὕστερα σὲ θαυ-
μάσια καλλιτεχνήματα· κι' ὁ Πολέμης

μὲ τὴ γλύκα, μὲ τὴν τρυφερότητα, ποὺ
δὲν τὸν ἄφησε ποτέ.

Ἡ ποίησις τοῦ Πολέμη δὲν εἶναι βε-
βαιὰ μεγάλῃ σὰν τοῦ Παλαμά, οὔτε σὰν
τοῦ Δροσίνης. Στὸν καιρὸ τῆς ὁμῶς
ἐπρόσθεσε κι' αὐτὴ, καθὼς λένε, μιὰ
νότα. Πολλὲς φορὲς μάλιστα ὁ τρυφε-
ρὸς αὐτὸς ποιητὴς ἀναδείχθηκε ἐξο-
χος σὲ κάποια ἔμμετρα διηγήματα,
θρύλους ἢ μύθους. Γιατ' εἶχε προπάν-
των τὴν ἱκανότητα νὰ διηγῆται μὲ στί-
χους, νὰ λέη ἱστορίες. Ἐμοιαζε, καὶ
σ' αὐτὸ, καθὼς καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα, μὲ
τὸν γάλλο ποιητὴ Φρανσουά Κοππὲ. Οἱ
νέωτεροι κριτικοὶ δὲν ἀναγνωρίζουν
στὸν Πολέμη γνήσια ποιητικὴ ἀξία.
Ἀλλὰ ἔχουν ἄδικο. Εἶχε τὴν ἀξία του
κι' ὁ Πολέμης. Ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας
ποιητὴς...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Κάθητε μπροστά, στὸ πλάι μου,
τῆς εἶπε. Τώρα δὲν ἀκούω κανένα!

Ὁ κύριος Πάτροκλος δὲν τόλμησε νὰ
πῇ τίποτα. Κι' ὁ Σταχτερὸς ξεκίνησε,
σέρνοντας τὸ ἄμαξι μὲ καλπασμό.

Ἦταν πολὺ εὐχαριστημένοι τώρα,
πλάι-πλάι, ὁ Γιάννης κι' ἡ Ἀνθούλα.
Κάθε τόσο κοιταζόνταν κι' ἕνα ἀγνὸ
χαμόγελο ἐφώτιζε τὸ πρόσωπο τῆς
μικρῆς. Ὁ Φραντὴς καθόταν κοντὰ
στὸν Πάτροκλο, ἀλλὰ μ' ὅλο τὸ σεβα-
σμὸ ποὺ τοῦ εἶχε, τίποτα δὲν ἐδρίσκε
νὰ τοῦ πῇ καὶ προτιμοῦσε νὰ σωμαίνῃ.
Κι' ἀλήθεια, μὲ τί καρδιά νὰ τοῦ μι-
λήσῃ, ὅσο συλλογιζόταν πῶς ἐξ αἰτίας
του, κι' ἂν δὲν ἦταν ὁ Γιάννης, ἡ Ἀν-
θούλα τοῦ θὰ πνιγόταν στὸν καταρρά-
χτη!...

Πρὶν κατεβοῦν ἀπὸ τὰ μᾶξι, ὁ Πάτρο-
κλος, μὲ ταπεινὸ ὕφος, εἶπε στὸ δασο-
φύλακα:

— Κάνε μου τὴ χάρη, Φραντὴ, νὰ
μὴν πῆς τίποτα τῆς μητέρας... Ὁ ἄν-
συχῆσῃ καὶ θὰ μὲ μαλώσῃ.

— Καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ Φραντὴς
ψυχρά.

Καὶ χαιρετώντας, γύρισε νὰ φύγῃ.
Τοῦ Γιάννη ὅμως τοῦ εἶπε μὲ ἀγάπη:

— Ἐμπα μιὰ σιγμὴ στὸ σπῆτι μας,
νωρὶς εἰν' ἀκόμα...

— Εὐχαριστῶ, κύρ Φραντὴ, ἀποκρί-
θηκε ὁ μικρὸς Δεμάρας. Ὁ Σταχτερὸς
εἶναι ἰδρωμένος καὶ δὲν κάνει νὰ σταθῇ
ἐδῶ. Ἐπειτα ὁ πατέρας μου μὲ περιμέ-
νει ἀπόψε νὰ μετρήσουμε βρώμη.

— Ὡρα καλὴ τὸ λοιπὸν, παιδί μου!
καὶ μὴν ξεχνᾶς πῶς ἀπὸ σήμερα ἔχει
δυὸ γονιούς!

Λέγοντας αὐτά, ὁ Φραντὴς ἐφίλησε
τὸ Γιάννη. Ἡ Ἀνθούλα ὅμως δὲν εἶχε

ἀνάγκη ἀπὸ λόγια, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ
πόση ἀγάπη αἰσθανόταν γι' αὐτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἡ εὐτυχία δὲν κάνει κακοὺς τοὺς
καλοὺς.

Καμμιὰ σχεδὸν ποικιλία δὲν ἔχει ἡ
ἀγροτικὴ ζωὴ. Ἡ πλήξη ὅμως κι' ἡ
στενοχώρια εἶναι ἀγνωστα στοὺς χωρι-
κοὺς, ποὺ εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ἐργά-
ζονται πάντα γιὰ νὰ ζοῦν. Ἡ ζωὴ
τοὺς εἶναι μιὰ αἰώνια φροντίδα. Περι-
μένουν μάνυπομονησία τὴν ἐποχὴ τῶν
διαφόρων σπαρτῶν καὶ φυτειῶν.

Μὲ τί προσεκτικὰ κι' ἀνήσυχτα μάτια
ὁ χωρικός παρατηρεῖ τὴν ἀνατολὴ καὶ
τὴ δύση τοῦ ἡλίου, φοβούμενος μήπως
ἡ τροχὴ τοῦ καταστρέψῃ τὰ
στάχια του ἢ μήπως ἡ ἀνα-
δροχία τὰ ξεράνῃ! Ἐργάζε-
ται, σκάθει, κλαδεύει καὶ κοι-
τάζει μὲ λαχτάρα τὸ σύννεφο
ποὺ ἔρχεται ἀπὸ μακριά...

Ἡ ἀκατάπαυτη ἀνησυχία
κι' ἡ ἀγωνία κάνουν τὸν χω-
ρικό σιωπηλὸ κι' ὑπομονητικό.
Υποφέρει ἔτσι μὲ καρτερί-
α τις λύπες καὶ τις ζημιές. Ὅτι
δυστύχημα κι' ἂν τοῦ συμβῇ,
ξαναρχίζει μὲ θάρρος τὸ ἔργο
του... Καὶ βρέχει μὲ τὸν
ἰδρωτὰ του τὸ χῶμα τοῦ χω-
ραφιοῦ ποὺ τόσο τὸν βασανίζει
κι' ὅμως τόσο τὰγαπᾷ...

Ὁ Φραντὴς κι' ἡ Ἀνθούλα
δὲν εἶχαν πιά καμμιὰν ἀνη-
συχία γιὰ τὸν ἐκυτό τους,
τρία χρόνια τώρα ποὺ ἦταν
στὴν ὑπηρεσία τῆς κυρίας
Λάντη. Ὁ Φραντὴς μάλιστα
κατόρθωσε νὰ βάλῃ καταμέρος
ὡς χίλια πεντακόσια φράγκα,
— ποὺ ἦταν κάτι γι' αὐτόν, —
γιατὶ τὰ ἐξοδά τους στὸ σπι-
τάκι τοῦ ἀρχοντικοῦ ἦταν
λίγα. Μιὰ μέρα, πῆγε μὲ τὴν
Ἀνθούλα στὴ βίλλα τοῦ Δε-
μάρα κι' εἶπε στὸ φίλο του,
ποὺ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴ
δουλειά του:

— Κύρ-Δεμάρα μου, ἦρθα νὰ σοῦ
ζητήσω μιὰ γνώμη.

— Λεύτερα, Φραντὴ μου, εἰ τι θέλεις.

— Μοῦ εἶπαν πῶς ἡ γειτονισσά σου,
ἡ χήρα Μάρθα, φεύγει ἀπὸ δῶ, νὰ πάῃ
νὰ καθήσῃ στὸ χωριὸ ποὺ εἶναι ἡ κόρη
τῆς, καὶ πούλῃ τὸ σπιτάκι τῆς καὶ
τάμπελοχώραφά τῆς. Πόσο λὲς νὰ ξί-
ζουν αὐτά;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Φραντὴ μου...
δὲν ξέρω καλά... δὲν ἔλαβα ὡς τώρα
αἰτία νὰ ἐξετάσω... μὰ θαρρῶ πῶς,
ἐλα μαζί, θὰ ξιζοῦν χίλια ὀκτακόσια
ὡς δυὸ χιλιάδες φράγκα.

— Κύρ-Δεμάρα, ἐξέτασε καὶ πὲς
μου. Γιατὶ ἔχω σκοπὸ νὰ γοράσω αὐτὸ
τὸ χτήματάκι. Ἐχω βάλει στὴ μπάντα

κάτι παραδάκια. Μπορῶ νὰ δώσω χί-
λιες πεντακόσιες δραχμὲς μπροστά καὶ
τὰ ὑπόλοιπα ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο. Ἡ
Ἀνθούλα μου κι' ἐγὼ θέλουμε πολὺ
νὰ γίνουμε γειτόνοι σας.

— Ἐννοία σου, Φραντὴ μου, θὰ
φροντίσω σὰ νάταν δουλειά δική μου.
Τὴν Κυριακὴ ποὺ μᾶς ἔρχεται, πέρνα
ἀπὸ δῶ, νὰ σοῦ πῶ τὰ καθέκαστα.

Ὅταν ἡ Ἀνθούλα ἔμαθε τὸ σχέδιο
τοῦ πατέρα τῆς, πῆδρε ἀπ' τὴ χαρὰ
τῆς. Νὰ κατοικῇ κοντὰ στὴ βίλλα τοῦ
Γιάννη, νὰ εἶναι πάντα μαζί, τί εὐτυ-
χία! Ναι, καὶ στὸ σπιτάκι τῆς κυρίας
Λάντη ἡ Ἀνθούλα ἦταν πολὺ εὐχαρι-
στημένη· ἀλλ' ἀσύγκριτα περισσότερο

Ο ΑΠΟΘΑΝΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

θάταν ἐκεῖ, στὸ σπιτάκι τῆς χήρας
Μάρθας, στὸ χτήματάκι ποὺ συνόρευε
μὲ τὰ χτήματα τοῦ Δεμάρα.

Πραγματικῶς, τὴν ἄλλη Κυριακὴ, ὁ
Φραντὴς, ἀφοῦ μέτρησε τὴ μικρὴ του
περιουσία, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν εἶχε σωστὰ
τὰ χίλια πεντακόσια φράγκα ποὺ εἶπε,
πῆγε πρωῒ-πρωῒ στὴ βίλλα, γιὰ νὰ
προφθάσῃ νὰ κάμῃ ὕστερα καὶ τὸ γόρο
τοῦ δάσους ποὺ συνήθιζε καθεμέρα.
Ὁ Δεμάρας τὸν περίμενε.

— Ἐλα μαζί μου, Φραντὴ, τοῦ
εἶπε. Ἡ γριά Μάρθα δίνει τὸ σπῆτι
καὶ τὰ χωράφια γιὰ δυὸ χιλιάδες, μὲ
τὰ ἐξοδα τοῦ συμβολαίου δικὰ τῆς.
Εἶδα κι' ἔπαθα νὰ τὸ καταφέρω αὐτό,
γιατὶ τὸ συμβόλαιό στοιχίζει διακόσια

φράγκα, δὲν εἶναι παῖξε-γέλασε. Ὅσο
γιὰ τὸ σπιτάκι καὶ τὰ χωράφια, τώρα
ποὺ τὰ ξαναεῖδα, μοῦ φάνηκε πῶς ἀξι-
ζουν καὶ περισσότερο ἀπὸ δυὸ χιλιά-
δες. Ἐχει κι' ἕνα λειβαδάκι, ἔχει καὶ
δέντρα ἀρκετά.

Ὁ Φραντὴς ἀκολούθησε τὸ φίλο του
μὲ μιὰ συγκίνηση ποὺ ἔκανε τὴν καρ-
διά του νὰ χτυπᾷ. Ἦταν ἀλήθεια;
Θάποχτοῦσε κι' αὐτὸς σπιτάκι καὶ χω-
ράφια; Ἡ γριά Μάρθα μὴ θάφερνε δυ-
σκολίες, ἀμὰ ἔδλεπε πῶς βρέθηκε ἕνας
τόσο πρόθυμος ἀγοραστής;...

Σὲ λίγο ἔφτασαν στὸ σπιτάκι τῆς
χήρας ποὺ τοὺς περίμενε.

— Κυρὰ-Μάρθα, νὰ ὁ φίλος μου ὁ
κύρ-Φραντὴς. Ἦρθε γιὰ τὸ
συμβόλαιο.

— Κόπιασε, κύρ-Φραντὴ,
κόπιασε. Κοίταξε ὅμως νὰ συ-
δαστοῦμε, γιατί ὁ γείτονάς
μου ἀπὸ-δῶ θέλει νὰ τὰ δώσω
δλα γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί.

— Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι
φτώχεια, κυρὰ Μάρθα! εἶπε
ὁ Δεμάρας. Ἐμείνουμε σύμφω-
νοι νὰ δώσῃς στὸν κύρ-Φραντὴ
τὸ σπῆτι καὶ τὰ χωράφια γιὰ
δυὸ χιλιάδες. Δὲν εἶναι οὔτε
πολλὰ οὔτε λίγα. Ὁ φίλος
μου θὰ σοῦ δώσῃ ἀμέσως τὰ
χίλια πεντακόσια φράγκα, νὰ
τὰ βάλῃς στὸν κόρφο σου καὶ
νὰ πᾶς νὰ ζήσῃς μιὰ χαρὰ
κοντὰ στὴν κόρη σου. Καὶ
τάλλα πεντακόσια θὰ σοῦ τὰ
στείλῃ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου.
Ὑστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο.

Ἐτελοσπάντων, ὕστερ' ἀπὸ
πολλὰς συζητήσεις, συμφώνη-
σαν νὰ πᾶνε τὴν ἄλλη μέρα
στὸ συμβολαιογραφεῖο καὶ νὰ
υπογράψουν τὸ συμβόλαιο. Κι'
ἀφοῦ ἔδωσαν τὸ λόγο τους
μπροστά σὲ μάρτυρες πῶς ἡ
συμφωνία ἐκτελεσθεῖ, ὁ Φραντὴς
ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Δεμάρα
κι' ἔφυγε. Αἰσθανόταν χαρὰ
καὶ υπερηφάνεια ποὺ ἔγινε

κι' αὐτὸς νοικοκύρης. Ἐπειτα τὸ χτή-
ματάκι ἐκεῖνο θάταν μεθαύριο ἡ προικὴ
τῆς Ἀνθούλας του.

Γυρίζοντας, τῆς ἔδωσε τὴν καλὴ
εἰδηση πῶς ἡ ὑπόθεσις τελείωσε κι'
ὅλη πιά τὴν ἡμέρα πατέρας καὶ κόρη
μιλοῦσαν κι' ἔκαναν σχέδια γιὰ τὸ
καινούργιο τους σπιτάκι καὶ τὰ χω-
ράφια τους.

Ἡ Ἀνθούλα, τὴν ἄλλη μέρα, πῆγε
ἐκ μέρους τοῦ πατέρα τῆς στὴν κυρία
Λάντη καὶ τῆς ζήτησε τὴν ἀδεία, γιὰ
νὰ πᾶνε νὰ υπογράψουν τὸ συμβόλαιο
στὸ κοντινὸ χωριὸ, ὅπου ἦταν τὸ συμ-
βολαιογραφεῖο.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 215ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 7 Αὐγούστου.

388. Δεξιόγραφος

Ἐνα φθόγγο μουσικὸ
Με χωρὶο ἱστορικὸ
Τῆς Ἡπειροῦ ἀν' ἐνώσω,
Ὅσπριο θὰ φανερώσω.

Νίκος Ε. Σεφεριδῆς

389. Στοιχειόγραφος

Ἐνὸς Λατίνου ποιητοῦ
Τὸν τραχὺ ἀφαιρέτε,
Ἄλλ' ἀπομένει ὁ ἴδιος
Καὶ σεῖς πολὺ ἀπορεῖτε.

Φασματῖς

390. Ἀναγραμματισμός

Τὸ ψηλὸ τὸ βουνὸ
Ἀναγραμματίζεις
Κ' ἓνα μῆνα τερατὶνὸ
Ἐτοῖς σχηματίζεις.

Αἰκὴ Πορφύρας

391. Τρίγωνο.

* * * * * = Ἀντωνυμία.
* * * * * = Νῆσος ἑλλ.
* * * * * = Ὑψηλόν.
* * * * * = Κτητικόν.
* * * * * = Ἀναφορικόν
* * * * * = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἀστρον τῆς Ἀνατολῆς

392. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 1 = Κόλπος.
2 2 3 4 5 = Ἀρχιερεὺς.
3 2 5 6 1 = Μόριον ὑγροῦ.
4 8 5 = Ζωϊκόν.
5 6 7 6 2 1 = Ἀρχ. στρατηγός.
6 2 1 4 5 = Ἀρχ. ἥρωας.
7 2 3 6 2 = Χώρα Μ. Ἀσίας.
8 3 5 6 1 = Πτηνόν.

Κυριαζήσους Σημαῖα

393. Ἐπιγραφή ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος.

* * * * * Τὰ τρία πρῶτα γράμ-
* * * * * ματα ἐκάστης τῶν κά-
* * * * * τωθι ζητούμενων λέ-
* * * * * ξων, τιθέμενα κατὰ
σειρὰν εἰς τὴν θέσαν τῶν ἀστερί-
σκων, σχηματίζουν Ἐπιγραφὴν,
τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

1, Πολίχνη τῆς Πελοποννήσου.
2, Ἐντομόν τῶν ἱππῶν καὶ τῶν
... ποιητῶν. 3, Χώρα τῆς
Αὐστρίας. 4, Στενὸς συγγενής.

Σμύρνη

394—398. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι-
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἀνεῖ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Πάρος, φθίνω, φάρος, πῖλος, Νέμος.

Παροπαλῆσις Σμύρνη

399. Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολίσκου.

Τάραχά τῶν κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων σχηματίζουν φωνηεν-
τόλιπον τοῦ τύπου:

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:
1, Μέρος τοῦ προσώπου. 2,
Πόλις τῆς Γερμανίας. 3, Ποταμὸς

τῆς Αἰγύπτου. 4, Πτηνὸν ἀρπα-
κτικόν. 5, Προφήτης.

Καπετὰν Καραπιδεῖρας

400. Ἑλληνοσύμφωνον.

ο—εη—ο—ωο—οο—αιεαι

Ὁγεροπόλος τῆς Ἰωνίας

401. Γρίφος

Τ Τ Τ
τος τος
Τ τος τος
τὸς τὸς τὸς
Τ Τ Τ

Ποιὶ τῆς Καταιγίδος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

402. Epigraphe

Ο Ε Σ C C
Υ Ο Ο Ο Η
S P I N A
Ο Ε Ρ
Υ Τ Ο
R D U
T I R

Trouvez la solution

De cette inscription.

Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος

403. Calembour

Quand un cheval est attaché
au mur et qu'il se sauve, de
quel pied part il?

Μάγισσα

Σημείωσις: Ἀπὸ σήμερον ἀρ-
χίζει ἡ δημοσίευσις Ἀσκησῶν
ἀπὸ τὰς Συλλογὰς τοῦ 214ου
Διαγωνισμοῦ, ἡ ὁποία θὰ ἐξακο-
λουθῇ καθ' ὅλην τὴν ἐξαμηνίαν.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 13

169. Πνεῦμα-νεῦμα. —170. Μῆ-
λος Βῆλος. —171. Γέλων-γελών. —
172. Ὁ νοσηλές.

173. Ο Σ Α 174. ΠΙΝΔΟΣ
Σ Κ Ρ (κῆΠος, Ἀρίων,
Σ Ο Η τόΝος, πῖΔας.)

ΑΥΔΟΣ τροφή, τὸΣος.)

Ο —175. ΣΑΧΑΡΑ

Π (Σιγή, Ἀπάν-

θραπος, Χαρά,

Ε Ἀσέβεια, Ρω-

μαλέος, Ἀραϊός.) —176. Ἀνθρω-

πος ἀγοράματος ἐξὺλον ἀπελέκη-

τον. —177. Ἀεὶ τὰ πέριον βελτίω

(α ἦτα, περὶ αὐ βελτίω.) —178.

PORTE (Pirée, Orange, Rhône,

Table, Égée.) —179. L' union

fait la force.

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἡ ΤΡΙΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τόραιοτερο, τὸ καλιτε-
χνικώτερο ἀθηναϊκὸ μυθι-
στόρημα τοῦ κ. ΓΡ. ΞΕ-
ΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος).
Κομψότατος τόμος ἀπὸ
τῆ Σειρὰ τῶν «Ἀπάντων»
(ἐκδότης Ι. Δ. Κολλάρος)
ἀπὸ 320 σελίδες μετὰ δέχρωμο
ἐξώφυλλο.

Πωλεῖται καὶ στὸ Γρα-
φεῖα μας δρ. 20 (καὶ ταχυ-
δρομικῶς γιὰ τὸ Ἐσωτε-
ρικὸ δρ. 22 καὶ γιὰ τὸ ἐξω-
τερικὸ 24,50.

Μόνο γιὰ μεγάλους

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με-
τὰ 1 στοιχεῖον δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον 1-
μίλια. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μετὰ πάλιν 40
λεπ. 50 καὶ μετὰ κατωτέρω 70
λεπ. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΑ'—763)

—ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ—

Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΕΧΕΙ ΟΡΙΑ

Ἀγαθὰ Διπλασοπούλα,
Μ' ἐκπληξή μας, εἶδαμε τὴν (ΚΑ'—
637) τοῦ συμπόλιτον μας «Τιτάνος»,
ποῦ ἐμείς ἐπρεπε νὰ δημοσιεύ-
σουμε. Τοῦ «Τιτάνος» οἱ ὅροι γιὰ τὴν
«Ἐνωση Ἀλεξανδρινῶν Διπλασοπού-
λων» ἦσαν ἡ διάλυσις τῆς «Συναδέλφω-
σης» καὶ ἡ ἀγγραφή τῶν μελῶν τῆς σ'
αὐτόν. Τὰ μέλη τότε τῆς «Συναδέλφω-
σης», κατὰ τὴν γενναϊότητα πρῶτα
τοῦ «Τιτάνος», θὰ ἐνεργάροντο σ' αὐ-
τὸν χωρὶς νὰ πληρῶνουν δικαίωμα ἐγ-
γραφῆς, ἀλλὰ.. θὰ τοῦ παρέδιδαν τὸ
ταμεῖο καὶ τὴ Βιβλιοθήκην τοῦ!! Αὐτὰ
γιὰ τὴν Ἀλήθεια.

Ὁ Πρόεδρος ΚΙΣΣΟΣ

(ΚΑ'—764)

Παταχοῦ Παρῶν, χίλιες καρδιόβαλ-
τες εὐχῆς, γιὰ τὴ χρυσὴ σου γιορ-
τούλα,

Στὴν (ΚΑ'—655) γίνηκε ἓνα λαθάνι
γράφτης Μενεξεδένιο ἀντίς:

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΑ'—765)

Α ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ 84.
1) Ἐλπιδοφόρος Τριανταφυλλίδης,
2) Μέμφης, 3) Κυριατῆς, 4) Ἀρχιδιά-
βολος, 5) Ἀνδραλούς, 6) Μακεδονοπού-
λα, 7) Ἑλληνικὸ Ἰδανικό, 8) Σερμαίμ.
Ἐπαῖνος: Πάν Ὁ Ὁρεσάμης, Τριαν-
ταφυλλένια, Κομητῶνα τῶν Ἀχαρνῶν
κ. τ. λ. Εὐχαιριστοῦμεν θερμῶς.

ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ, ΕΛΠΙΖΟΥΣΑ ΝΕΟΤΗΣ

(ΚΑ'—766)

ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Παγκόσμιο Ὀνειρο: Πανύψηλος
Ταῖλλης, Δούκισσα Γαβριέλλα: Φι-
λίστου, Γοητεία τῶν Ναρκισσῶν: Θεο-
φανίδου, Μορφῆς: Νικολαΐδης, Κύ-
κνος: Τσαουσῆς, Φαράς: Τριανταφυλ-
λου, Λωρὰν: Παρασκευοπούλου, Ἀ-
κακία: Γάσπαρη, Μασκοτίτσα: Ἀρλε-
ζιάννα: Νάκα: Κορμοπούλου, Σούλα:
Ζαχαριάδου, Υλὸς τῆς Σελήνης: Γκι-
κας. Προφυλαχθῆτε!

Πάντα προθύμως: ΒΥΡΚΟΛΑΚΑΣ

(ΚΑ'—767)

Υιὲ τῆς Σελήνης, δὲν κάνειαι κ' ἄλλες
φανταστικῆς ἀνακαλύψεις σὰν τῆς
Μακεδονοπούλας, καὶ τῆς Φαύστας;
Καὶ γιὰ ἐκδίκισι, εἶσαι ὁ Ἰωάννης
Ζήκας. ΔΡΟΣΕΡΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ, ΓΡΥΛΛΟΣ

(ΚΑ'—768)

ΓΡΥΛΛΕ, γιὰ τὴν γιορτὴ σου δέξου
χίλιες δόξερμες εὐχῆς ἀπὸ τὸν:

ΔΡΟΣΕΡΟ ΖΕΦΥΡΟ

(ΚΑ'—769)

Ἑλληνικὴ Πολιτεία, ἐλάβαμε μέρος εἰς
τὸν Διαγωνισμὸν σου σ. ρ.

—ΤΙΤΑΝ—

(ΚΑ'—770)

—ΣΥΛΛΟΓΟΣ—ΤΙΤΑΝ—

Κόμη Φοῖνις, πολὺ τὸ πῆρες ἐπάνω
σου πρόσθε πολλὴ, διότι μετὰ τὰς παύ-
σεις θὰ ἐπισκεφθοῦν τὰς Ἀθήνας καὶ
οἱ ΑΝΙΧΝΕΥΤΑΙ μὰς. Τὸ μόνον ποῦ σὲ
συμβουλευόμεν νὰ κινήσῃ εἶναι ν' ἀλ-
λάξῃς διεύθυνσιν!

(ΚΑ'—771)

Μπαίνει στὸν Διπλασοκόσμιο μ' ἓνα
πῆδημα ὁ

ΣΑΛΤΑΜΠΙΚΟΣ

(ΚΑ'—772)

Ποιὶ τῆς Καταιγίδος, συγχαρητήρια
γιὰ βραβεῖα. Φορέλαι, μετὰ γιὰ τὰ
μακρὰ—ΕΛΛΑΔΑ, ΕΛΛΑΔΑ Τ. ΒΥΡΡΟΣ

(ΚΑ'—773)

Cinema—Rebus. —Σιδήρος, ἐκείνη,
κίτσα, αὐτὸς.—ΦΕΡΕΛΠΙ, βόσκοτο

ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΑ'—774)

Α ποτελέσματα Διαγωνισμοῦ (ΚΑ'—
119): Βουλγαροκτόνος, Κυριατῆς
(Δίσις;); Καταρῆλος, Ζαζά. Δοῦλοι
ἐπαινούνται.

Γιγφορμιάσις

(ΚΑ'—775)

Πρωτοπαίνοντας στὸ κομψὸ τῶν Δια-
πλασοκόσμιον σαλονάκι, χαρστὸ τὸ
Διπλασοκόσμιο. Προσεχὺς ἀδρόα ἐπ-
σκετάσματα.

ΧΑΝΙΩΤΑΚΙ

(ΚΑ'—776)

Λόγω τῶν ἐξετάσεων καὶ τοῦ καλο-
καινικοῦ ταξιδίου, παύσαμε τὴν
ἀλληλογραφία εὐχαριστώντας ὅλους ἡ-
κεῖνους ποὺ εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ μὰς
γράφουν, κ' ἐλπίζοντας τὸν Σεπτέμ-
βριο νὰ ξαναρχίσουμε.—Μηλίβι, Φοῖνις

(ΚΑ'—777)

Φωτιά, ἔστειλε! Ρίτα, Μίλενα, Τριαν-
ταφυλλένια, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.;
Περιμένω.

—Αἰνῆσις

(ΚΑ'—778)

Σύλλογος «Τυφῶν», Γρήγορα σκοντά-
ψατε, ἄλλωστε φυσικά, ἀφοῦ εἶδα
«Τυφλοὶ τὰ ἔσθ' ὅταν τὸν νύκτ' ἐπι-
μαται». Καὶ γι' ἀπόδειξη: «Ἡρακλῆς»
Οἰκονομόπουλος, Κύρως—Στύλλος,

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ

(ΚΑ'—779)

ΡΙΤΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΟΛΙΤΟΥ, εὐχαριστῶ γιὰ
τὴς εὐχῆς Σας... Στὴ μοναξιά, βα-
θιά με συγκίνησαν...

ΛΙΤΣΑ, ἀπ' τὴν Κύπρο κ' ὄλα! ὦ!
εὐχαριστῶ.

ΔΡΟΣΕΡΟ ΖΕΦΥΡΟ, ΓΡΥΛΛΕ, μάντις δὲν
εἶμαι βέβαια. Σεῖς ποῦ με γνωρίζετε;
Γιὰ τὰ συγχαρητήρια εὐχαριστῶ...

ΑἴΓΗΝ, μ' εὐχαρίστησε. Περιμένω στὴ
γνωστὴ Δίση τῆς (ΚΑ'—437).

ΖΕΡΜΑΙΝ, ΖΑΖΑ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ, ΣΕΜΙ-
ΡΑΜΙΣ, στὴς γυναικτικῆς ἐπιδείξεις πρῶ-
τες! Τὰ συγχαρητήριά μου.

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΑ'—780)

ΦΑΣΚΕΣ!.. Ἀκούτε; Γρήγορα Φα-
σκάς γιὰ τοὺς Μπεμπέκους τῆς
«ΟΜΟΝΟΙΑΣ».

Μάγκια, Ἀλάνη! Κόμη Φοῖνις,
ἀεὶ βρά! ΙΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

(ΚΑ'—781)

Ἡ νέα διεύθυνσις τοῦ

ΟΛΕΜΠΙΚ

εἶναι: Δ. Ροδόπουλος, Στοὰ Λομβάρ-
δου 19, Θεσσαλονίκη. ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΗ, ἡ
διεύθυνσις σου;

(ΚΑ'—782)

Μπαίνοντας στὸ σαλόνι τῆς Διαπλά-
σεως, χαίρετ' ἄπαντας.

Ἀρχὸν τοῦ Πυρός

(ΚΑ'—783)

Α δερφάνια ΜΑΓΚΙΑ, ΑΛΑΝΗ, τὸ ξέρω πὺς
εἶμαι χοντρομπαλῶ, μὰ σεῖς, σὰν
πὺς ἔξυπνα παιδιὰ, βρῆσατε τὸ ἀντιφάρ-
μακο.

ΣΚΕΡΤΙΖΟΙΚΟ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΑ'—784)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν ἀγράφων
καρτῶν. Βραβεῖα δύο. Προθεσμία
τρίμηνος. Συμμετοχὴ ὁλοτελής. Δίσις:
Marie Drakidis, Zeitoun (Egypte).

Ροδοπούλα

(ΚΑ'—785)

Μέμφης, πὺς πάει τὸ πῆλον καὶ ὁ χο-
ρός; Ἡ Φιλολογία

(ΚΑ'—786)

—ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ—
ΤΗΜΗΑ ΚΟΡΙΤΕΙΩΝ

ΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ.—ΨΥΧΗ—Πρόεδρος,
Α ΝΥΧΤΟΛΟΓΟΥΔΟ—Γραμματεῖς, ΡΑ—
Σύμβυλος.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ.—Ζωγραφικῆς—Σκί-
τσων. Θέμα, παρμένο ἀπ' τὴ φύση.
Προθεσμία: διμήνη. Συμμετοχὴ: μο-
νόδραχη. Βραβεῖα: τρεῖς ἐκτεκτά.

Δίση (ΚΑ'—141).

(ΚΑ'—787)

Α γιόρδο, Ἀετῖδης, Ἀλκίσις, Ἀρ-
τεμῖς, Ἀφελῆς Κυπριοπούλα, Βωμῆ,
Γκαίμων, Γρύλλε, Δεσποινίδιον, Δρο-
σερὲ Ζέφυρος, Δροσοσταλῖδα, Ἑλλάδα,
Ζερμαῖν, Θάλασσα, Ἰδεολάτρης, Δεσνῆ,
Μάγισσα, Μακεδονοπούλα, Μενεξεδέ-
νιο Μπουκετάκι, Μηλίβι, Μιρόρα,
Μούσα, Νεφέλη, Ξυνοπούλα, Πανα-
χοῦ Παρῶν, Πικρὴ Σκλαβιά, Ποιὶ τ.
Καταιγίδος, Σερμαίμ, Τριανταφυλλέ-
νισ, Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, Φαύ-
στα, Φορέλαι... Ἐνα σὰς τετραβιάδι
θὰ με ὑπερβῶμεν. Περιμένω! Γ. Μίσιον,
Ἀκροπόλεως 13, Θεσσαλονίκη.

ΓΩΓΟΣ ΑΣΤΕΡΗΣ

(ΚΑ'—788)

Στὸ διαγωνισμὸν μου ἀπάντησαν δια-
λεχτοί. Γυναίκα, Χαλινοπούλα,
Ἀδελφίς, ἔσας ὁ κληρὸς βράβεψε.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

(ΚΑ'—789)

Ἀγγίλη, δέχομαι ἀλληλογραφίαν. Γρά-
φε: Κωνσ. Μαρίτσου, Ἀποστό-
λου Παύλου 44, Θεσσαλονίκη.

Κωνσταντὸς Κρίνος

(ΚΑ'—790)

ΚΡΑΚ: πέρσων κῆρας, φέτος μ